Jordi Freixa: «Quan vaig tornar del Congo vaig decidir que no entrenaria més»

Exentrenador del Begur, Torroella, Gironès Sàbat, FCB Escola i Ujana

Fa més d'una dècada, Jordi Freixa (Sant Jaume de Llierca, 1969) vivia una història que no s'hauria imaginat mai. «Mira com són les coses, que va ser pura casualitat», recorda. «Estava entrenant al campus de la FCB Escola i allà hi havia el fill del president de la RD del Congo com a jugador. Jo cada dia dinava amb el seu guardaespatlles, que és la persona que va apostar per mi», afegeix. Després d'un passat com a futbolista al Sant Jaume de Llierca, la selecció de Girona (infantil), el Banyoles, el Girona, el Guíxols, l'Agramunt (Lleida), el Pals i el Begur i de dirigir el mateix Begur (set temporades), el Torroella, el Gironès Sàbat i l'Escola blaugrana, el garrotxí, acompanyat del gironí Pol Corpas (Begur), ara al Johor de Malàisia, va agafar un avió per plantar-se a Kinshasa, ser director de l'Acadèmia de l'Ujana, amb 3.500 jugadors i acabar liderant el primer equip, instal·lat a la Primera Divisió.

«El futbol ha canviat totalment: les superfícies, el joc, la manera d'entendre'l, els entrenadors… Però la gent que abans s'enamorava d'aquest esport i la que s'enamora ara, ho fa per la mateixa raó: la passió. Això és el motor de tot», reivindica. Com a futbolista, Freixa rememora com «amb 13 anys, al Sant Jaume de Llierca, em feien jugar a l'equivalent a la Quarta Catalana actual. Era fort, a casa ho veien bé i no em feia por ficar-me allà mig». Sent infantil, i ocupant la posició de lliure, va arribar a marcar «disset gols en una temporada». Al Girona hi va ser l'últim any de juvenil, al Divisió d'Honor, i entrenava amb el primer equip, llavors a Segona B. «Però abans es feia la mili, em va tocar anar a Lleida i vaig fitxar per l'Agramunt», exposa. Penjaria les botes al Begur als 31 anys, sent campió de Lliga i ascendint de categoria.

Jordi Freixa

Allò, però, no era el final de res. Tot just era el principi. «No tenia clar que volia ser entrenador, però a Pals em van demanar que ho compaginés mentre encara jugava, i aquella va ser la primera experiència. Diria que vam quedar a mitja taula i després ja em vaig treure totes les titulacions». Els caps de setmana del garrotxí eren intensos: «Habitualment, cada any entrenava a dos equips, el sènior i un de la base. Llavors, a part dels dos partits nostres, anava a veure els rivals de la setmana següent. Ja eren quatre partits. Però és que el meu fill també jugava, i també l'anava a veure, per descomptat. La vida era plena de futbol». El seu fill és Albert Freixa, que aquest estiu ha fitxat pel Buru Sports Club de la Primera Divisió de les Maldives. Un aventurer com el pare. «La Cristina, la meva dona, ja està acostumada», sospira.

Tot plegat, ho compaginava amb la seva feina a l'àrea d'esports de l'Ajuntament de Palafrugell, on ja fa 25 anys que s'encarrega del manteniment de les instal·lacions. Entre altres, de l'estadi Josep Pla i Arbonès, on entrenava el Llagostera d'Oriol Alsina a l'època de Segona Divisió. «Els ajudàvem en tot el que necessitaven, érem una gran família», confirma. Per a un entrenador amb fam, tenir el futbol d'elit tan a prop era estimulant, però Freixa sempre va tocar de peus a terra. «Mai no vaig memoritzar

cap dels seus trucs ni li vaig copiar res. Un ha de ser conscient d'allà on està. Jo entrenava equips de regional i no els podia comparar amb el que ells feien». Mentre l'Oriol treia la pissarra, Freixa «feia el que s'havia de fer. Qualsevol reparació. Arreglava tot el que s'havia d'arreglar al camp».

Abans d'anar cap a la RD del Congo, el campus de la FCB Escola ja el va fer sentir en un núvol. «Vam estar set setmanes a Montjuïc. També venien nanos del planter, com en Take Kubo». Avui, el japonès juga a la Reial Societat. Però va ser a l'Ujana quan la seva vida va canviar de veritat. «Va ser el primer any que em vaig sentir professional al cent per cent. El futbol es viu d'una altra manera», diu Freixa, que va demanar una excedència de dotze mesos. «Tenia una il·lusió espectacular. No sabia ni les condicions econòmiques que ja els vaig dir que sí. La idea era fer formacions en francès i estructurar una Acadèmia des de zero, amb 15 camps de gespa natural i 70 entrenadors. Tot va estar per sobre del previst», admet. I somriu.

Jordi Freixa

«De molt jove havia estudiat francès, però quan es va confirmar el meu fitxatge, em vaig posar a estudiar i a estudiar i a estudiar una altra vegada. Vam arribar que el parlàvem malament, però ens fèiem entendre», narra. «En Pol i jo vivíem en un pis al centre de Kinshasa. Cada dia ens venia a buscar un xofer, perquè estàvem a 1 hora i mitja de les instal·lacions. Ens van posar seguretat, no passejàvem mai sols. Sempre venia algun policia amb nosaltres, fins i tot quan anava a veure partits de Lliga dels rivals. Es posaven a certa distància, però hi eren». A diferència del que passa a Catalunya, allà «no existia la classe mitjana. O ho passaves molt malament o realment t'anava bé». Freixa, al primer equip, va dirigir un gruix de jugadors adolescents que amb prou feines superava la majoria d'edat i que tenia prou personalitat per competir amb cara i ulls davant 40.000 espectadors. «Vam arribar a fer-lo jugar molt bé, a l'equip. El president em va dir que havia sigut tot un èxit». Van acabar el campionat en cinquè lloc.

Acabada aquella experiència, «vaig prendre la decisió que no tornaria a entrenar. Considerava que havia fet moltes coses i necessitava una altra motivació. A més, també hi havia la part dura, que era el fet d'haver deixat aquí a la meva família. L'aventura havia sigut espectacular, però no tot era bonic», creu. El garrotxí va començar la seva tasca de coordinador a l'Aro i més endavant repetiria al Begur i al Palafrugell. «Tornar a la vida normal, de llevar-me ben d'hora per anar a treballar i que el futbol no sigui el centre de tot, al principi em va costar, perquè venia de passar-me els dies dedicant-los íntegrament a això. La dona em va ajudar bastant. I quan tens una edat, és més fàcil d'assimilar», respon.

Freixa, actualment, treballa a la Federació Catalana de Futbol com a sotsdelegat del Baix Empordà i observador federatiu. «Vaig als camps per fer informes i valorar l'entorn. Des de la FCF s'envien molts esforços per tal d'evitar els contratemps que, malauradament, a vegades passen en un camp de futbol. Entre tots hem d'intentar que els partits de futbol només siguin partits de futbol. Hem de minimitzar al màxim qualsevol incident. Nosaltres estem al costat dels clubs, buscant solucions i ajudes perquè aquests siguin més forts», promet. «El que m'engresca és donar un cop de mà, per això hi sóc».

Notícies relacionades

Respecte a la salut del futbol gironí, cap dubte. «Per la trajectòria del meu fill, he vist futbol a Castella-la Manxa, Andorra o Balears, i nosaltres estem molt i molt bé. Potser només ens falta una cosa: aconseguir tenir un equip gironí a la Lliga Elit. I que el Girona torni a Primera, esclar». Tant de bo.

Subscriu-te per seguir llegint

Font de l'article: https://www.diaridegirona.cat/esports/2026/11/22/jordi-freixa-quan-vaig-tornar-136675923.html